

Arrest

nr. 56 675 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 5 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Diezelfde dag levert een onderzoek van de vingerafdrukken een overeenstemming met vingerafdrukken genomen in Frankrijk op (Hit Eurodac van 5 oktober 2010).

Op 24 november 2010 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten.

De Franse autoriteiten gaven hun akkoord tot terugname op 26 november 2010 bij toepassing van artikel 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: Dublinverordening)

Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten K. R.
geboren te (...), op (in)(...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 05/10/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene zou een dag eerder in België zijn toegekomen. Betrokkene verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 21/04/1975.

Uit het Eurodacverslag van 05/10/2010 blijkt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen via Frankrijk op 29/09/2010 (Eurodac hit 2). Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25/10/2010 dat ze op 25/08/2010 uit Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) is vertrokken en via Moskou en Kiev (Oekraïne) naar Frankrijk is gereisd. Op 27/09/2010 zou ze aangekomen zijn in Frankrijk. Betrokkene verklaart dat ze er enkele dagen werd vastgehouden op de luchthaven. Daarna zou betrokkene per taxi naar België zijn gekomen waar ze op 05/10/2010 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken samen met haar man K. S. (06/08/1961) en hun zes minderjarige kinderen

Op 24/11/2010 werd een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten verstuurd. De Franse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor betrokkene en de zes minderjarige kinderen. Ook voor haar man werd een terugnameakkoord bekomen van Frankrijk. Frankrijk heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Frankrijk kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Franse autoriteiten zullen ten minste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze precies in België een asielaanvraag willen indienen, antwoordt ze dat haar man over het Europees parlement sprak en hij dacht dat ze hier goed zouden worden ontvangen. Frankrijk neemt, zoals eerder vermeld, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève van 28/07/1951 en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielverzoek meer waarborgen in België dan in Frankrijk zou genieten. Betrokkene verklaart geen familie in België noch elders in Europa te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene last te hebben van een hoge bloeddruk. Er zijn geen medische documenten betreffende betrokkene aanwezig in het dossier, er kan bijgevolg niet kan aangenomen worden dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van de Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 7 en 15 van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003.”*

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Verzoekster verwijst naar de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift voor haar echtgenoot (stuk 2) en meerbepaald;

Dat verweerder de feitelijke situatie manifest verkeerd ingeschat heeft;

Dat de echtgenoot van verzoekster weldegelijk een zus heeft die in België als vluchteling erkend werd en thans de Belgische nationaliteit heeft, te weten L. M. (stuk 2);

Dat de bloedverwantschap 2de graad blijkt uit de voorgelegde geboorteaktes (stuk2);

Dat artikel 7 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 bepaalt: Artikel 7

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

Dat het in de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster noodzakelijk is om ook het asieldossier van de schoonzus van verzoekster te raadplegen en na te gaan of schoonzus destijds naar haar broer verwezen heeft;

Dat de bestreden beslissing dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel schendt;

Dat verder artikel 15 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 bepaalt:

Artikel 15

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven;

Dat in de bestreden beslissing zondermeer artikel 15 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 wordt uitgesloten, terwijl in casu minstens humanitaire omstandigheden aan de orde zijn en onderzocht behoren te worden, nl. hereniging van familieleden;

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook artikel 8 van het EVRM. De beslissing tot terugverwijzing naar Frankrijk is niet proportioneel aan het nadeel dat de beslissing meebrengt voor verzoekster, te weten het feit dat verzoekster in Frankrijk niets of niemand kent, de taal niet kent, tegenover het feit dat de echtgenoot van verzoekster in België een zus heeft, deze zus verzoekster en haar gezin materieel en immaterieel kan bijstaan, deze zus Nederlands spreekt en verzoekster kan begeleiden in de asielprocedure en integratie, verzoekster het noodzakelijk acht voor haar asielprocedure om het asieldossier van haar schoonzus te raadplegen;”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een enig middel houdt verzoekster een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 7 en 15 van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

De verzoekende partij zet in haar middel uiteen dat de gemachtigde haar feitelijke situatie verkeerd zou hebben ingeschat doordat de echtgenoot van verzoekster in België een zus heeft die erkend is als vluchteling en thans de Belgische nationaliteit zou hebben.

Verzoekster legt een geboorteakte voor.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van art. 7 en 15 van de Verordening 343/2003.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoekster niet zonder meer kan verwijzen naar het middel uitgewerkt in een procedure die zou zijn ingesteld door haar echtgenoot.

Voorts verwijst de verwerende partij naar de bestreden beslissing waar in antwoord op verzoeksters verklaringen afgelegd naar aanleiding van het Dublin-interview het volgende wordt gemotiveerd:

'Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt ze dat haar man over het Europees parlement sprak en hij dacht dat ze hier goed zouden worden ontvangen. Frankrijk neemt, zoals eerder vermeld, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève van 28/07/1951 en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielverzoek meer waarborgen in België dan in Frankrijk zou genieten. Betrokkene verklaart geen familie in België noch elders in Europa te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene last te hebben van een hoge bloeddruk. Er zijn geen medische documenten betreffende betrokkene aanwezig in het dossier, er kan bijgevolg niet kan aangenomen worden dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Deze motieven worden niet betwist.

Terwijl t.a.v. de verklaring van haar echtgenoot dat zijn zus vermoedelijk in België is, het volgende werd geoordeeld:

'Betrokkene verklaart dat zijn zus vermoedelijk in België verblijft. Gezien betrokkene slechts een vermoeden heeft van haar verblijf in België en evenmin weet waar ze dan zou verblijven, is een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de Verordening derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.'

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve geoordeeld dat de zus van verzoeksters echtgenoot geen behandeling van de aanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de verordening 343/2003 toestaat.

Verzoeksters beschouwingen tonen niet anders.

Terloops laat de verwerende partij nog gelden dat art. 7 van de verordening 343/2003 het volgende bepaald:

'Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.'

Terwijl conform art. 2 van de verordening 343/2003 onder gezinsleden het volgende wordt verstaan:

i) "gezinsleden": voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn; in) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;

Een zus valt derhalve niet onder de draagwijdte van 'gezinsleden' in de zin van art. 7 van de verordening 343/2003.

Verzoekster voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Zoals hoger vermeld valt een zus conform art. 2 van de verordening 343/2003 vooreerst niet onder de draagwijdte van 'gezinsleden'

Bij haar interview heeft verzoekster met geen woord gerept over de aanwezigheid van de zus van haar echtgenoot.

Door de echtgenoot van verzoekster werd bij zijn verhoor meegedeeld dat hij een zus heeft die vermoedelijk in België woont. Hij weet niet waar. Meer dan een eventuele aanwezigheid van zus in België wist haar echtgenoot niet.

Verzoeksters beschouwingen dat zij hen zal bijstaan, is dan ook vaag en ongestaafd.

Verzoekster toont met haar vage beschouwingen niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven dat ten gevolge van de bestreden beslissing zou worden geschonden.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoeksters enig middel niet ernstig is."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen: "Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten." In de motivering van de bestreden beslissing worden de juridische en de feitelijke grondslag vermeld.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht zal gepaard gaan met het onderzoek van de aangevoerde schendingen van de artikelen 7 en 15 van de Dublinverordening.

De verzoekende partij betwist niet dat haar vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen voorafgaand aan het indienen van haar asielaanvraag in België. Zij betwist evenmin dat zij via Frankrijk België binnenkwam. Evenmin weerlegt de verzoekende partij het determinerend motief dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 10.1. van de Dublinverordening. De verzoekende partij meent dat zij zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 7 van de Dublinverordening, hetzij dat zij zich minstens kan beroepen op de in artikel 15 van de Dublinverordening vervatte humanitaire clausule.

De verzoekende partij verklaarde eerst geen familie in België of in een ander Europees land te hebben. De echtgenoot van de verzoekende partij verklaarde een zus te hebben in België. Zoals de verwerende partij opmerkt dient onder gezinslid te worden verstaan deze leden van de familie zoals opgesomd wordt in artikel 2 van de Dublinverordening, door de verwerende partij juist geciteerd. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de schoonzus die in België zou wonen nog deel uitmaakte van haar gezin of een gezinslid is in de zin van artikel 2 van de Dublinverordening. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van artikel 7 van de Dublinverordening aan, daargelaten de vaststelling dat evenmin kan besloten worden, gelet op de beperkte gegevens waarover de Raad beschikt, of de zus een erkend vluchteling is geweest of op basis van andere redenen een legaal verblijf in België verkreeg nu zij thans over de Belgische nationaliteit beschikt, volgens de door de verzoekende partij bij het verzoekschrift toegevoegde stukken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 15 van de Dublinverordening betreft, merkt de Raad op dat dit artikel de verwerende partij geen verplichtingen oplegt. Het staat de verwerende partij vrij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid te oordelen of zij deze humanitaire clausule wenst toe te passen. Uit het gedane Dublinverhoor blijkt dat de verzoekende partij niet wist waar haar zus woonde zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij geen gebruik maakte van artikel 15 van de Dublinverordening, te meer de verzoekende partij op de vraag of er een specifieke reden was om precies in België een asielaanvraag in te dienen, antwoordde: *“Mijn man sprak over het Europees parlement in België. Hij dacht dat we hier goed ontvangen zouden worden.”*, waaruit evenmin kon afgeleid worden dat de aanwezigheid van haar schoonzus in België cruciaal was voor het indienen van een asielaanvraag in België in plaats van in Frankrijk.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aan. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu herhaalt de Raad dat de verzoekende partij eerst verklaard heeft geen familie in België of in een ander Europees land te hebben. Haar echtgenoot verklaarde daarentegen een zus te hebben in België. De volgende elementen wijzen er eerder op dat de schoonzus die de verzoekende partij voorwendt in België te hebben geen deel uitmaakt van het gezin van de verzoekende partij: tijdens haar verhoor wist de echtgenoot van de verzoekende partij niet waar zijn zus woonde, wat impliceert dat zij geen contacten met haar hadden en de stukken die de echtgenoot van de verzoekende partij bijbrengt en die het vluchtrelaas van zijn zus zou moeten aantonen, maken evenmin gewag van enige relatie met de verzoekende partij. De verzoekende partij gaf als reden om in België een asielaanvraag in te dienen dat haar echtgenoot sprak over het Europees Parlement in België en dat hij dacht dat ze hier goed ontvangen zouden worden en betrok bij deze reden geenszins de familieband met haar schoonzus. Met de loutere bewering dat de verzoekende partij een schoonzus heeft die haar materieel en immaterieel kan bijstaan, de schoonzus Nederlands spreekt en haar kan begeleiden bij de asielprocedure toont de verzoekende partij niet aan dat zij met haar een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM dat zij dan ook niet dienstig kan aanvoeren. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging opgelegd door artikel 8 EVRM heeft gedaan door in de bestreden beslissing erop te wijzen dat voor de echtgenoot en kinderen een zelfde beslissing is genomen en door erop te wijzen dat de verzoekende partij slechts vermoedde dat haar schoonzus in België verbleef en haar adres niet kende. Bovendien maakte de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geenszins kenbaar dat haar schoonzus een in België erkende vluchteling zou zijn of dat zij inmiddels de Belgische nationaliteit bezit. In casu kan er niet worden besloten dat er sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De beschouwingen die de verzoekende partij meedeelt per brief van 25 december 2010, evenwel ontvangen op 7 januari 2011 door de Raad, die betrekking hebben op het asielrelaas, de ervaring in Frankrijk en België, de integratiebereidheid en de hulp van haar schoonzus doen aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst erop dat het hem niet toekomt de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen.

Evenmin legt de verzoekende partij uit waarom het cruciaal is het asioldossier van haar schoonzus te raadplegen en op welke basis dit "recht" zou kunnen geëist worden.

Bijgevolg besluit de Raad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin werd een schending van de artikelen 7 en 15 van de Dublinverordening aangetoond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tot slot wijst de Raad erop dat hij het beroep dat haar echtgenoot aantekende bij arrest nr. 56 674 van 24 februari 2011 heeft verworpen.

Gelet op wat voorafgaat dient de door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet behandeld te worden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN